

Arrest

nr. 272 652 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat M. WARLOP, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De minderjarige verzoekster dient op 10 november 2020, met de hulp van haar ouders, een eigen verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Gezien haar jeugdige leeftijd wordt verzoeksters vader Z.A.J.S. op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 17 november 2021.

1.3. Op 20 december 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot de onontvankelijkheid van haar verzoek.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jouw ouders bezitten de Iraakse nationaliteit. Op 10 juli 2015 verlieten jouw moeder R.J.M.B.(...) (15/19280BX, 8.102.557), vader Z.A.J.S.(...) (CG 15/19280X, O.V.8.102.557), broer H.(...) (CG 18/20278, O.V. 8.102.557) en zus R.Z.A.S.(...) (CG 18/20278C, O.V. 8.102.557) Irak. Op 31 juli 2015 kwamen ze aan in België en op 6 augustus 2015 dienden jouw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in naam van je broer en zus als vergezellende minderjarige werd ingediend.

Jouw ouders verklaarden dat jouw vader in Bagdad als chauffeur voor de afdeling infrastructuur van de provincie werkte. In juni 2015 werd hij bedreigd en ontvoerd door onbekenden omdat hij geweigerd had met hen samen te werken. Ze hadden immers geëist dat hij hen hielp bij het vervoeren van wapens en personen omdat hij over een dienstwagen van de overheid beschikte. Op 4 juli 2016 nam het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof gehecht kon worden aan de door jouw ouders ingeroepen vluchtmotieven. De veiligheidssituatie in Bagdad noopte niet tot de toekenning van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de Vreemdelingenwet. Jouw ouders tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 6 januari 2017 bevestigde de RvV de beslissing en de motivering van het CGVS.

Op 20 februari 2017 dienden jouw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in. In dit verzoek herhaalden jouw ouders de vluchtmotieven die ze aanhaalden in hun eerste verzoek. Ze voegden hieraan toe dat ze in mei 2016 te weten kwamen dat de personen die jouw vader bedreigden tot het Mehdi Leger behoorden. Ook de oom van jouw vader was in september 2016 bedreigd door het Mehdi Leger omdat je gezin bij hem had ondergedoken voor hun vertrek uit Irak. Naar aanleiding hiervan was de oom van jouw vader gevlucht naar Turkije. Ook de rest van de familie van jouw vader was verhuisd uit de wijk omdat ze bedreigd waren door het Mehdi Leger. Op 27 maart 2017 werden hun verzoeken niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Jouw ouders tekenden tegen deze beslissingen geen beroep aan.

Op 4 juli 2017 dienden jouw ouders een derde verzoek om internationale bescherming in. In dit verzoek bleven ze bij hun eerdere verklaringen en voegden ze hieraan toe dat jouw vader bij de politie gewerkt heeft, en dat de militieleden daarom zijn medewerking geëist hadden. Op 1 september 2017 werden hun verzoeken nietontvankelijk verklaard door het CGVS. Op 1 maart 2018 werd hun beroep tegen deze beslissing door de RvV verworpen.

Op 16 april 2018 werd je zus R.B.(...) (CG 18/20277; O.V. 8.102.557) in België geboren.

Op 1 juni 2018 dienden jouw ouders een vierde verzoek om internationale bescherming in. Hierbij stelden ze dat als gevolg van hun eerder aangehaalde problemen, de familie van jouw vader hun huis moest verlaten en bedreigd werd. Na de terugkeer van de familie naar hun huis in december 2017 zou de broer van jouw vader zijn beschoten. Tevens zou de stam van jouw vader hem ondertussen, meer bepaald op 23 maart 2018, hebben verstoten. Verder herhaalde jouw moeder haar stelling uit haar eerste verzoek, namelijk dat ze als soennitische dreigt onderdrukt te worden. Ze voegde hieraan toe dat haar broer vanaf 2005 verdacht werd van terrorisme, louter omwille van zijn soennitische achtergrond. Ze stelde dat als gevolg hiervan zijn familieleden dreigen te worden opgesloten of verkracht. Op 12 september 2018 werden hun verzoeken niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Op 27 februari 2019 werd hun beroep tegen deze beslissing door de RvV verworpen.

Op 24 oktober 2018 dienden jouw ouders in naam van je broer H.(...) en zussen Raz.(...) en Raw.(...) een verzoek om internationale bescherming in. Hierbij vermeldde ze dat ze niet terug kunnen naar Irak omdat jouw papa daar familiale problemen heeft met betrekking tot de erfenis van een huis. Bovendien zou er een probleem zijn met de inschrijving van jouw zusje Raz.(...). Het onderwijs zou daar ook minder goed zou zijn. Tevens zouden ze ontvoerd, verkracht of afgeperst kunnen worden onderweg naar school. Daarnaast haalden ze aan dat je zusjes daar zouden kunnen uitgetrouwde worden. Tot slot wezen er erop dat jouw broertje H.(...) hier ondertussen al goed geïntegreerd is en de taal spreekt. Op 28 augustus 2019 verklaarde het CGVS hun verzoek niet-ontvankelijk. Het beroep dat hiertegen werd ingediend werd door de RvV verworpen op 14 januari 2020.

Op 14 november 2019 dienden je ouders een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Je vader verklaarde nog steeds te vrezen opgepakt of gedood te worden door de milities met wie hij problemen had. Bovendien zou er een vonnis tegen hem zijn uitgevaardigd omwille van fraude nadat hij een aanvraag tot amnestie omwille van zijn desertie deed en bleek dat zijn loon gedurende al die jaren zou zijn blijven doorbetaald aan zijn oversten. Hij vreesde tevens dat zijn kinderen zouden kunnen worden ontvoerd en wees erop dat ze hier in België naar school gaan en geïntegreerd zijn. Jouw moeder voegde er nog aan toe dat haar dochters in Irak geen rechten zouden hebben en uitgehuwelijkt zouden kunnen worden. Je broer zou bovendien niemand hebben die voor hem kan zorgen aangezien zijn vader verstoten is door zijn stam. Dit verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS op 22 oktober 2020. Je ouders dienden geen beroep in tegen deze beslissing.

Je bent op 10 juni 2020 geboren in België.

Op 10 november 2020 dienden je ouders in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in. Je vader haalt aan dat de problemen die hij in Irak ondervond ook een impact zouden hebben op jou bij een eventuele terugkeer naar Irak. Daarnaast vreest hij tevens dat je het slachtoffer zou kunnen worden van uithuwelijking. Verder verwijst hij naar de algemene onveilige situatie in jouw regio. Er vinden regelmatig ontvoeringen en verkrachtingen plaats.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming werd je originele geboorteakte neergelegd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit geen persoonlijk onderhoud van jou afgenomen. Er werd bij je vader Z.A.J.S.(...) (CG 15/19280X, O.V.8.102.557) gepeild naar de redenen waarom in jouw naam een verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Bovendien vond dit plaats in het bijzijn van je advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer “de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een beslissing werd genomen.”.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en de verklaringen van je vader op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun opeenvolgende verzoeken, waarvoor de beslissing definitief is.

Vooreerst verwijst je vader naar de problemen die hij had in Irak, dewelke een impact zouden hebben op jou bij eventuele terugkeer naar Irak (CGVS p.4, 6). De vluchtmotieven van jouw ouders werden echter reeds ongeloofwaardig bevonden door het CGVS bij de vorige verzoeken van jouw ouders. De beslissingen van het CGVS werden bevestigd door de RvV en staan bijgevolg vast (zie beslissingen en arresten die aan het administratieve dossier werden toegevoegd). Het louter herhalen van bovenstaande elementen tijdens jouw verzoek om internationale bescherming kan dan ook niets meer wijzigen aan deze beoordeling.

Je vader verklaart verder dat je niet terug kunt keren naar Irak omdat jij en je zussen uitgehuwelijkt zouden kunnen worden in Irak (CGVS p.4-5). Je ouders verbonden tijdens het verzoek van je broer en zussen de praktijk van uithuwelijking aan een middel om stammenproblemen op te lossen in Irak

(18/20277, p. 7-9). Een huwelijk uit liefde, zoals hun eigen huwelijk, is volgens hen op zich wel mogelijk in Irak indien er geen problemen zijn (18/20277, p. 7-9). Gevraagd of zij verwickeld zijn in een bepaald probleem tussen verschillende stammen, begonnen zij aanvankelijk over een probleem dat de neef van jouw vader ooit had maar reeds opgelost was en daardoor niet meer aan de orde was (18/20277, p. 7-9). Hierna opperden ze dat hun minderjarige dochters hier het slachtoffer van zouden kunnen worden omwille van de problemen die zij reeds aanhaalden in hun vorige aanvragen (18/20277, p. 7-9). Ook hier moet benadrukt worden dat hieraan in het verleden geen geloof kon worden gehecht en dat deze motieven door de RvV werden bevestigd. Het gegeven dat je vader naar aanleiding van jouw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Je bent momenteel nog geen twee jaar oud (CGVS p.4). Je vader haalt zelf ook aan dat een huwelijk wettelijk gezien in Irak pas is toegelaten vanaf achttien jaar. Niemand in Irak heeft jou ooit al gehoord of gezien en er heeft tot nog toe niemand om jouw hand gevraagd. Je ouders zouden bovendien nooit akkoord gaan met een uithuwelijking (CGVS p.5-6). Bijgevolg maakt je vader niet concreet aannemelijk dat jij zou uitgethuwlijkt worden in Irak. Dit volstaat dan ook niet voor de toekenning van internationale bescherming.

Verder kon je vader geen enkele aannemelijke reden aangeven waarom jij persoonlijk zou gevisieerd worden of meer gevisieerd zou worden voor ontvoering of verkrachting dan andere kinderen in Bagdad. Je vader verwijst slechts naar de algemene onveilige situatie in Irak en verklaart dat mensen over het algemeen gevisieerd worden (CGVS p.4-6).

Tot slot dient tevens te worden gewezen op het feit dat jouw ouders zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indienden nadat hun weigeringsbeslissing definitief werd op 22 oktober 2020 (CGVS p.6-7). Nochtans komen de motieven die je vader tijdens jouw verzoek van 10 november 2020 aanhaalt volledig overeen met hetgeen je ouders tijdens hun verzoek aanhaalden. Er kan dus redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook jouw ouders zelf terug een verzoek om internationale bescherming zouden indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. De vaststelling dat ze er niet voor kozen een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook reeds de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat je ouders de mogelijkheid om hun minderjarige kind een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen, gebruiken ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance

Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook vervikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige

confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van je leven of jouw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in jouw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat je bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna:

het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS), van het “algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht. Verzoekster voert tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Na een beknopte weergave van een aantal van voormelde wetsartikelen en bepalingen, benadrukt verzoekster dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind. Met verwijzing naar landeninformatie gevoegd bij het verzoekschrift, haalt zij aan dat de rechten van vrouwen en meisjes in Irak achteruit gaan. Zij betoogt: “29. Dit strookt overeen met de vrees die de verzoekende partij benadrukte met betrekking tot de Sjiitische conservatieve wereld die de bovenhand heeft en die de vrouwenrechten teruggedraait zodat de wetten die hen horen te beschermen dode letter zijn geworden.

30. Er moet worden benadrukt dat, als de wettelijke huwelijksleeftijd in Irak 18 jaar is, 24% procent voor die leeftijd in een huwelijk worden verwickeld en dat tegen hun 18 jaar +- 50% van de meisjes naar alle waarschijnlijkheid kunnen worden uitgehuwd. Deze trend neemt toe. Het risico tot een vroegtijdig huwelijk neemt tevens toe wanneer families geldbehoevend zijn.

31. Een vroegtijdig huwelijk kan worden voltrokken met toestemming van de; ouders of van de rechtbank zelf evenals dat, naast wettelijke huwelijken, een belangrijk aantal religieuze huwelijken op die wijze worden voltrokken en dat, op die wijze, de fysieke integriteit van Myriam in het gedrang komt, daar het huwelijk - ook als dit enkel door een imam voltrokken wordt - de echtgenoot het recht geeft om seksuele betrekkingen aan te gaan met de minderjarige M.(...).

32. Ingeval van terugkeer, zou de minderjarige verzoekende partij in een huwelijk kunnen worden verwickeld waarvan noch zij noch haar ouder willen.

(...)

33. Het is niet onnuttig te benadrukken dat huwelijken in Irak tevens een business zijn geworden van sjiitische imams, die het tijdelijk huwelijk ongestraft praktiseren en meisjes hierbij in de prostitutie verdiepen.”

Daarnaast argumenteert verzoekster dat de toegang tot school in Irak niet vanzelfsprekend is, met alle risico's tot onmenselijke en vernederende behandelingen voor kinderen. Zij citeert uit een rapport van UNICEF.

Verder betoogt verzoekster dat het geweld jegens meisjes toeneemt en zij “worden verhinderd in hun mensenrechten en in hun behoeften afhankelijk van hun gender”. Zij vervolgt dat meisjes bovendien een verhoogd risico lopen op misbruik en verkrachting.

Verzoekster gaat voorts niet akkoord met de door verwerende partij geschetste situatie in Bagdad.

Vooreerst klaagt zij aan dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de impact van “de sanitaire situatie” ten gevolge van COVID-19, hoewel artikels schrijvende gevolgen ervan aankaarten, zoals armoede, gebrek aan medische infrastructuur en middelen. Verzoekster stelt verder dat het blind geweld in Bagdad zich versterkt en wijst op de opkomst van Daesh. Tevens wijst zij op de economische instorting van het land ten gevolge van de daling van de olieprijs.

Verzoekster haalt voorts een aantal incidenten aan die in juni, juli en december 2021 in Bagdad hebben plaatsgevonden en waarbij burgerslachtoffers vielen. Ook verwijst zij naar de betogingen die sedert 2019 aanhouden en gewelddadig worden onderdrukt.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 23 maart 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Irak wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance Note: Irak van januari 2021;
- EASO COI Report – Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – veiligheidsituatie van 24 november 2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. De Raad bevestigt dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, zoals artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft.

Er mag echter niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling, al dan niet minderjarig, voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan, mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

In het kader van een beschermingsverzoek, quod in casu, kan de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming.

De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, doet geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria.

Uit wat hierna volgt, zal blijken dat verzoekster geen concrete elementen heeft aangevoerd waaruit een dergelijke vrees of risico blijkt.

5. Beoordeling

5.1. De minderjarige verzoekster dient op 10 november 2020 bij de Belgische asiendiensten, met de hulp van haar ouders, een eigen beschermingsverzoek in, op grond van artikel 57/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De commissaris-generaal nam vervolgens de bestreden beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

De loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt volstaat bijgevolg niet om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

5.3. De Raad stelt vooreerst vast dat het beschermingsverzoek van verzoekster grotendeels berust op dezelfde gronden die haar ouders aanhaalden in het kader van hun opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming, waarvoor de weigeringsbeslissingen definitief zijn geworden.

Gelet op de jeugdige leeftijd van verzoekster, werd haar vader gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud verwees verzoeksters vader naar de problemen die hij kende in Irak en stelt hij dat deze een impact zouden hebben op verzoekster bij eventuele terugkeer naar dit land (NPO, p. 4, 6).

De commissaris-generaal geeft terecht aan dat deze vluchtmotieven in het kader van de vorige beschermingsverzoeken van verzoeksters ouders ongeloofwaardig werden bevonden.

Gelet op het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas van haar ouders, maakt verzoekster op basis van dezelfde motieven als haar ouders, of omwille van problemen die hieruit zouden voortvloeien, een nood aan bescherming evenmin aannemelijk. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

5.4. Daarnaast verklaart verzoeksters vader dat zij niet kan terugkeren naar Irak omdat zij en haar zussen zouden kunnen worden uitgehuwelijkt. De commissaris-generaal overweegt hierover terdege: *“Je ouders verbonden tijdens het verzoek van je broer en zussen de praktijk van uithuwelijking aan een middel om stammenproblemen op te lossen in Irak (18/20277, p. 7-9). Een huwelijk uit liefde, zoals hun eigen huwelijk, is volgens hen op zich wel mogelijk in Irak indien er geen problemen zijn (18/20277, p. 7-9). Gevraagd of zij verwickeld zijn in een bepaald probleem tussen verschillende stammen, begonnen zij aanvankelijk over een probleem dat de neef van jouw vader ooit had maar reeds opgelost was en daardoor niet meer aan de orde was (18/20277, p. 7-9). Hierna opperden ze dat hun minderjarige dochters hier het slachtoffer van zouden kunnen worden omwille van de problemen die zij reeds aanhaalden in hun vorige aanvragen (18/20277, p. 7-9). Ook hier moet benadrukt worden dat hieraan in het verleden geen geloof kon worden gehecht en dat deze motieven door de RvV werden bevestigd. Het gegeven dat je vader naar aanleiding van jouw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Je bent momenteel nog geen twee jaar oud (CGVS p.4). Je vader haalt zelf ook aan dat een huwelijk wettelijk gezien in Irak pas is toegelaten vanaf achttien jaar. Niemand in Irak heeft jou ooit al gehoord of gezien en er heeft tot nog toe niemand om jouw hand gevraagd. Je ouders zouden bovendien nooit akkoord gaan met een uithuwelijking (CGVS p.5-6). Bijgevolg maakt je vader niet concreet aannemelijk dat jij zou uitgehuwelijkt worden in Irak. Dit volstaat dan ook niet voor de toekenning van internationale bescherming.”*

Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie aangaande de positie van vrouwen/meisjes en gedwongen huwelijken in Irak, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die voorgaande pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten.

Uit de landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, blijkt immers niet dat vrouwen in Irak actueel het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven een vrouw of een meisje te zijn in Irak, volstaat op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Uit de meer recente richtlijnen van UNHCR en het EUAA kan niet worden opgemaakt dat de situatie voor vrouwen en meisjes in Irak zodanig problematisch is dat kan worden aangenomen dat zij worden blootgesteld aan vervolging en/of ernstige schade om de enkele reden dat zij een vrouw of meisje zijn.

De Raad betwist echter niet dat er een praktijk van gedwongen huwelijken bestaat in Irak. Evenwel blijkt niet dat het een systematische praktijk betreft waarvan iedere vrouw of ieder meisje in Irak het slachtoffer is.

Vrouwen en meisjes in Irak kunnen nood hebben aan internationale bescherming, maar dit is volgens de richtsnoeren van EASO en UNHCR, die door de Raad worden bijgetreden, afhankelijk van hun individuele omstandigheden (zie EASO *“Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019, p. 52-53; UNHCR *“International Protection considerations with Regard to People Fleeing to Republic of Iraq”* van mei 2019, p. 58). Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst omwille van haar geslacht, in casu een gedwongen huwelijk, moet aldus rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden die een invloed kunnen hebben op dit risico voor vervolging of ernstige schade (zie EASO *“Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019, p. 101; UNHCR *“International Protection considerations with Regard to People Fleeing to Republic of Iraq”* van mei 2019, p. 96).

Uit het voorgaande volgt dat het risico op een gedwongen huwelijk in hoofde van verzoekster dan ook individueel en in concreto aannemelijk moet worden gemaakt.

Gelet op de pertinente overwegingen in de bestreden beslissing, wordt niet concreet aannemelijk gemaakt dat verzoekster zal worden uitgehuwelijkt in Irak. Verzoekster verwijst evenmin naar andere

elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer een risico loopt op een gedwongen huwelijk.

5.5. Verder bemerkt de commissaris-generaal terecht dat verzoeksters vader geen enkele aannemelijke reden aangeeft waarom zij persoonlijk zou worden geïsoleerd of meer risico zou lopen op ontvoering of verkrachting dan andere kinderen in Bagdad: *“Je vader verwijst slechts naar de algemene onveilige situatie in Irak en verklaart dat mensen over het algemeen geïsoleerd worden (CGVS p.4-6).”*

Ook in voorliggend verzoekschrift komt verzoekster niet verder dan het louter verwijzen naar algemene landeninformatie. Deze informatie heeft evenwel geen betrekking op haar persoonlijke situatie en volstaat dan ook niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst werkelijk zou worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekster moet dit individueel en in concreto aannemelijk maken.

5.6. De commissaris-generaal wijst tevens op het feit dat verzoeksters ouders zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indienden nadat hun weigeringsbeslissing definitief werd op 22 oktober 2020. Hij stelt hierover: *“Nochtans komen de motieven die je vader tijdens jouw verzoek van 10 november 2020 aanhaalt volledig overeen met hetgeen je ouders tijdens hun verzoek aanhaalden. Er kan dus redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook jouw ouders zelf terug een verzoek om internationale bescherming zouden indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. De vaststelling dat ze er niet voor kozen een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook reeds de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat je ouders de mogelijkheid om hun minderjarige kind een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen, gebruiken ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen.”*

Verzoekster laat deze pertinente vaststelling volledig ongemoeid.

5.7. Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog benadrukt dat toegang tot onderwijs in Irak niet vanzelfsprekend is, en zeker niet voor meisjes, beperkt zij zich wederom tot het louter aanhalen van algemene landeninformatie. Uit de landeninformatie blijkt niet dat alle meisjes in Irak op intentionele en gerichte dan wel discriminerende wijze het recht op onderwijs wordt ontnomen. Verzoekster concretiseert verder niet waar zij in haar geval, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Irak geen toegang zou hebben tot onderwijs. Verder wijst de Raad erop dat eventuele beperkingen in de toegang tot onderwijs niet afdoende zijn om te gewagen van een daad van vervolging, zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, of als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van deze wet. De loutere eventualiteit niet naar school te kunnen gaan, is niet alleen hypothetisch, maar bereikt evenmin het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Het verzoekschrift beperkt zich verder tot het louter poneren van een algemene vrees in hoofde van verzoekster en het verwijzen naar algemene landeninformatie, maar laat na concrete elementen aan te voeren die aantonen dat verzoekster persoonlijk zal worden bedreigd en vervolgd in geval van terugkeer naar Irak.

5.8. In zoverre verzoekster tot slot hekelt dat in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt van de impact van de *“sanitaire situatie”* ten gevolge van de Covid-19 pandemie, hoewel artikels de schrijnende gevolgen ervan aankaarten, zoals armoede, gebrek aan medische infrastructuur en middelen en zij aanvoert dat de commissaris-generaal zich evenmin buigt over de neveneffecten van de coronacrisis, waaronder de economische instorting door de daling van de olieprijs, wijst de Raad er vooreerst op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of wordt veroorzaakt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet is vervuld (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)). De Raad stelt voorts vast dat verzoekster niet verder komt dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Irak zonder deze te betrekken op haar persoon. Verzoekster geeft niet aan in welke mate de *“sanitaire situatie”* en de economische crisis in Irak haar persoonlijk en haar familie treffen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in de extreme gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd op zichzelf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. In casu zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van verzoekster suggereren.

5.9. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De verwerende partij heeft in een aanvullende nota van 23 maart 2022 de beschikbare landen-informatie over de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad verder aangevuld en geactualiseerd. Op basis daarvan zet zij het volgende uiteen:

“De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over Bagdad en de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, liggen anno 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Anno 2021 voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden eveneens installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. In 2020 voerden verschillende pro-Iraanse milities aanvallen uit op de Green Zone in Bagdad, op de legerbasis van Taji en op transporten van het Amerikaanse leger. In 2021 vond er een wijziging in de modus operandi plaats en werden de raketaanvallen ingeruild voor het plaatsen van

bermbommen gericht tegen wegtransporten. Het effect op de burgerbevolking van deze ontwikkelingen is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel betogingen plaats maar zonder grote gewelduitbarstingen. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities - leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerde ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4,9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021 (p. 134-136).

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de

informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Waar zij nog verwijst naar de aanhoudende burgerprotesten tegen de economische situatie en de aanvallen door terreurgroep IS die tijdens de coronapandemie zijn toegenomen, blijkt uit de bestreden beslissing en de aanvullende nota dat met deze gegevens reeds genoegzaam rekening werd gehouden. Verzoekster betwist niet dat het politiek geweld tegen de burgerprotesten niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Dat zich in Bagdad daarnaast nog terreuraanslagen en andere veiligheidsincidenten en geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Tevens blijkt dat commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoekster niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

5.10. Het voorgaande in acht genomen, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat de minderjarige verzoekster geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen.

De Raad herinnert er aan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoekende partij is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoekende partij om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoekende partij de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. In casu moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de elementen aangebracht door verzoeksters vader, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst.

Bijgevolg kan geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal blijken.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing ten aanzien van de minderjarige verzoekster terecht besloten om bij toepassing van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Een schending van dit artikel blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

5.11. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 26 van het KB CGVS, geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden acht, zodat de aangevoerde schending onontvankelijk is.

Uit het administratief dossier blijkt dat de vader van de minderjarige verzoekster werd gehoord op het CGVS met behulp van een tolk die het Arabisch machtig is omdat verzoekster te jong is om zelf te worden gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid de motieven voor verzoekster uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief

dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

5.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES